

HARLEQUIN®

King

JENNIFER
LEWIS

MILJARDÄRIST
MUST LAMMAS

013
MAI

Üks

„Oled sa hulluks läinud?” Sügav mehehäääl kaikus vana maja kõrgetelt kiviseintelt vastu.

Lily Wharton pööras järsult pead.

Pilgust sellele tugevale, kenale näole läbistas teda kuum ja terav äratundmine. *Declan Gates*.

Naine võitles hullumeelse sooviga naerda. Ta oleks pidanud teadma, et Declan jätab viisaka vestluse vahele ja asub kohe asja kallale.

„Ma kärbin roosipõõsaid. Nagu sa isegi näha võid, on need veidi üle kasvanud.” Naine viipas neid ümbritsevale peakõrgusele okkarägastikule. Ta oli olnud nii süvenenud püüdesse vana roosiaeda taltsutada, et polnud mehe auto tulekut üldse kuulnud.

„See ei selgita, mida sa teed *siin*, *minu* maja juures.” Mehe agressiivne pilk ajas Lily naha kirvendama.

Mehe tugev lõug, uhke nina ja kõrged põsesarnad olid kümne aasta jooksul vähe muutunud, aga see uus Declan kandis rätsepaülikonda, ronkmustad juuksed siledalt üle pea kammitud. Tema laiad õlad ja tugev rind vihjasid, et mehe peente rõivaste all peitub lihaseline keha.

Naise rinda paisutas metsik erutus. *Ta oli tagasi tulnud*. „Ma olen kuude kaupa püüdnud sind tabada. Väga kurb oli kuulda sinu ema surmast.”

Mehe must kulm kerkis.

Lily punastas kergelt mõistes, et mees oli ta valelt tabanud. Kogu Blackrocki linnake Maine'is oli kergendusest ohanud, kui mäe otsas elav vana nõid oli lõpuks surnud.

„Ma jätsin sulle lugematul hulgal teateid. Sinu kon-
torist öeldi mulle, et oled Aasias, aga sa ei helistanud
mulle tagasi. Ma ei suutnud näha seda maja tühja ja hoo-
letusse jäetuna.”

„Ah jaa. Ma olin peaaegu unustanud, et see oli *sinu*
esivanemate kodu.”

Mehe ilmetud silmad helkisid päikese käes, äratades terve rea mälestusi. Naine oli meeletult võidelnud, et mitte sattuda tema lummusesse kõik need aastad tagasi, kui nende perekondade vaheline vaikiv vihkamine muutis isegi sõpruse kuriteoks.

Praegugi tegi tuttav veetlustorje naise olemise ebamugavaks.

Kõik tema plaanid ja Blackrocki tulevik sõltusid selle mehe heasoovlikkusest. Ta oli lootnud mehe loomupärasele autundele ning sisemisele vaistule õige ja vale äratundmiseks.

Aga Declan Gates polnud kunagi kena inimene olnud.

Naise kukal läks kuumaks, kui ta meenutas mehe mootorratta kunagi nii tuttavat mõirgamist. See mürin oli üle terve linna kostnud ja kaljudelt vastu kajanud, pannes linnaelanikud hambaid kiristama ning meest ja tema perekonda kiruma.

Ta ei olnud sellest hoolinud.

Ta polnud vaevanud ennast nii tühiste asjadega nagu sündsus või teiste inimeste tunded.

Kui naine Declanit viimati – kümme aastat tagasi – nägi, oli mees mürinal otse tema maja ette sõitnud ja uksele prõmminud. Lily oli püüdnud mehest kiiresti lahti saada. Enne kui ema koju tuleb. Enne kui mees märkab, et ta paneb ikka veel naise pulsi kiiremini tuksuma. Naise südames oli ärev paanika segunenud igatsusega. Declan oli öelnud, et lahkub Blackrockist. Et ta ei tule *ii algi* tagasi. Ja kümme aastat oli ta oma sõna pidanud.

Aga nüüd vajas naine teda.

Mehe silmad libisesid üle Lily triibulise nööpidega särgi ja määrdunud khakipükste. Naine tundis mehe kiskjaliku pilgu all ebamugavat kuumust.

„Sa pole kuigi palju muutunud, Lily.”

Naine polnud kindel, kas see oli mõeldud komplimendi või solvanguna.

„Sina samuti.” Ta neelatas.

„Eksid.”

Ta haaras hekikäärid tugevamini kätte, kui mehe sõnade mõte temani jõudis. Kümme aastat oli pikk aeg.

Üks asi polnud muutunud. Mehe silmad tundusid endiselt temast läbi nägevat, paljastades oma intensiivse pilguga tema mõtted ja püüdlused.

Naine tõmbas järsult hinge. „See maja ehitati tahatud kividest rohkem kui kahesaja aasta eest ainult algeliste tööriistade ning higi ja vaevaga. Kuna maja on kõrgel

kalju peal, on seda igalt poolt näha. See on linna nägu. Ei ole õige jätta seda maja lagunema.”

Declan silmitses laia kiviseina. „See maja on alati must olnud. Kuidas sa ta puhtaks said?” Mehe hääles oli ehtne uudishimu.

„Ma kasutasin survepesurit. See uuristas välja kogu nõe ja tahma, mis vabriku kiviöökatlast aastakümnete jooksul sinna sattunud oli.”

Declan pöördus naise poole. „Sa tundsid, et sinu kohustus oli mineviku patud minema uhta?”

„Ma oleksin sinult luba küsinud, kui sa mulle tagasi oleksid helistanud. Blackrock laguneb tükkideks, Declan. Ma lootsin, et kui ma maja puhtaks teen, näevad inimesed, et me oleme valmis uuesti alustama.”

Ta kõhkles hetke, võttis siis julguse kokku ja hingas sügavalt. „Ma tahan maja restaureerida ja selles elada. Ja ma tahaksin ka vana vabriku ära osta.”

Mehe silmi varjutas hetkeks tume helk. „Need ei ole müügil.”

„Miks?” Naise südant haaras ärevus. „Sinu jaoks ei ole Blackrockis nagunii enam midagi. Vana Gates’i vabrik on olnud juba kümme aastat suletud, sul ei ole siin perekonda, sa oled edukas, sul on oma elu...”

Declan naeris. „Mida sa minu elust tead?”

Lily pilgutas silmi, oskamata vastata. Ta tõepoolest ei tundnud seda jahedat võõrast, kellel oli nii vähe sarnasust tahumatu, aga hooliva Declaniga, keda tema mäletas.

„Nüüd, kui mu ema on surnud, tahad sa põlise ja suursuguse Whartoni perekonna uuesti nende esivanemate koju sisse seada, et nad saaksid taastada oma õigusjärgse koha Blackrocki esimese perekonnana?”

Lily õlad tõmbusid mehe süüdistuse all pingule, kuid ta ei kavatsenud lasta mineviku vaenul Blackrocki tulevikku rikkuda. „Mul on nüüd oma firma, mis toodab kangaid ja tapete. Vabrik on ideaalne koht minu käsitsi valmistatud orgaaniliste tekstiilide jaoks. Ma tahan Blackrocki inimestele tööd pakkuda.”

„Ma kardan, et see ei ole võimalik.”

„Miks? Mida sa kavatsed nendega teha?” Naise rind kerkis Declanit põrnitsedes.

„See on minu asi.” Mehe tugevate joontega nägu oli karm.

Naise hinges segunesid raev ja meeleheide, kui mees tema lootused ja unistused hooletult kõrvale lükkas.

„Sinu asi? Selle põhjal, mida ma lugenud olen, oled sa firmade ülevõtja, raisakotkast kapitalist, kes ostab asju, et neid siis tükkideks rebida. Kas selline plaan on sul ka maja ja Blackrockiga?”

Mees kergitas oma tumedat kulmu. „Ma saan aru, et sa oled minu tausta uurinud. Kindlasti sa tead, et see maja on minu oma ja ma võin sellega teha, mida tahan. Minu perekond ostis selle sinu oma käest.”

„Sinu perekond pettis selle nendelt välja.” Naine oli seda lugu hällist saadik kuulnud. „Kui minu vana-vanaisa kahekümne üheksanda aasta majanduskrahhis hävis ja enesetapu sooritas, oli tema lesk meeleheitel.”

„Ma olen kindel, et ta oskas hinnata head raha, mis ta selle suure vana maja eest sai.”

„Raha, mille sinu perekond mustal turul relvi ja salaalkoholi müües teenis.”

Declan ei lasknud ennast põrmugi häirida. „Ja hiirelõksude. Minu vana-vanaisa ei kutsunud niisama Hiirelõksu Gates’iks. Ta reisis mööda maad ja müüs neid enne, kui me Blackrocki elama asusime.” Mehe silmad särasid lõbusalt.

„Meie, Gates’id, pole küll sündinud hõbelusikas suus, aga me teame, kuidas raha teha ja tegelikult loeb ainult see.” Ta ristas oma kallid ülikonnas käsivarred laial rinnal.

„Ei, see pole nii. Inimesed loevad. Õnn on see, mis loeb.” Naise rinnas voogas kuumus.

„Oh, kas tõesti?” Mehe kõver naeratus muutis Lily eba-kindlaks. „Miks sul siis maja tagasi vaja on, et olla õnnelik?”

„Sest see ilus vana maja väärrib armastust ja hoolt.”

„Kust sa seda tead? Sa pole selles kunagi käinud, isegi mitte siis, kui me olime lapsed.”

Naine tõmbus veidi tagasi. Declanil oli õigus.

„Sa ei kutsunud mind kunagi.” Lily vastuväide kõlas võltsilt. Nad mõlemad teadsid, et ta poleks tulnud ka siis, kui mees kutsunud oleks. Naise ema oleks raevu sattunud, kui ta oleks nende sõprusest aimu saanud.

„Kas sa nüüd oled majas käinud?” Mehe pilukile tõmbunud silmades oli süüdistus.

„Ei,” vastas naine ausalt. „Uks on lukus ja mul pole võtit.”

Mees naeris. „Sa oled alati usaldusväärne olnud, Lily.” Tema ilme tõsines. „Teatud piirini.”

„Ma armastan seda linna, Declan. Ma olen suurema osa oma elust siin elanud ja tahan ka ülejäänud siin veeta. Aga Blackrock on praegu ohus. Siin pole juba kümme aastat tööd olnud, seitsaadik kui su ema paberivabriku sulges...”

Declan tõstis tõrjuvalt käe. „Oota nüüd natuke, kas sa tahad mulle öelda, et sul on kahju, et mu ema vabriku sulges? Ma mäletan sind protestijate eesotsas karjumas õhureostusest, mürgitatud veest ja sellest, et vabrik rikub linna elukvaliteeti. Sa olid paras aktivist oma loosungite ja ennasttäis sõpradega.” Mehe sinised silmad sädelesid.

Lily neelatas. „Ma olen su pahameele ära teeninud. See tegi ilmselt haiget, kui rahvas teie perekonna vabriku vastu sõdis.”

Declan itsitas. See külm, metalne heli oli nii erinev ehedast kirglikust naerust, mida naine mäletas. „Ma mäletan üht plakatit, kus oli kirjas, et meie vabriku väävliaurud panevad linna haisema nagu põrgu ja seal oli pilt minust saatanana.” Ta peatus ja naelutas naise pilguga paigale. „Tollest ajast saadik olen ma püüdnud sellele vastavalt elada.”

Naise palgeile kerkis puna. Ta ei mäletanud seda plakatit, aga ta oli olnud siis noor ja kalk. Täis ideaale ja energiat.

Lily kõhatas kurgu puhtaks. „Ma olen seitsaadik palju õppinud. Puhast õhk ja vesi ei tähendagi nii palju, kui sa ei saa raha teenida, et süüa.”